

Els Catarres: «A 'Jenifer' li devem tot, però ara ja no la faríem igual»

Laura Duran conversa amb el trio d'Aiguafreda sobre el seu nou treball, 'Diamants'

Els Catarres | Michal Novak

S'esperen a fora per entrar tots tres junts a l'entrevista. I quan ho fan, no falla mai el somriure.

Els Catarres són la complicitat feta trio i la bondat feta música. Tretze anys més tard del primer dia, continuen sent tal com raja: empàtics amb el públic i generosos en el tracte directe. Durant la conversa, Jan Riera, Roser Cruells i Èric Vergés no escatimen honestedat i recorden més d'una vegada que són més a prop dels 40 que dels 30. I confessen que fer-se gran i seguir tocant junts és una sort que no volen modificar. El nou disc, *Diamants* (Halley Records, 2022), és una onada de felicitat que convida a l'optimisme fins i tot quan el món se'n va a la merda, una paraula que fan servir de manera rècord a les lletres. Tornen en plena forma malgrat les nits en blanc que els ha regalat la paternitat i la maternitat d'en Jan i la Roser, però amb unes ganes boges de tocar.

Hauran passat dos anys i mig des de l'últim concert al Sant Jordi Club, i el 22 d'abril tornareu a actuar al mateix espai. És una manera de tornar a casa?

Jan Riera: Sí, perquè volíem un espai prou gran per atendre el nostre públic, amb un aforament que ens fes sentir molt còmodes, cinc mil persones. I és un lloc que sona molt bé.

Què heu fet aquests dos anys i mig?

J.R: Hem treballat el nou disc per tandes. Alguns temes els vam començar a gravar el 2020, i

altres el 2021. Primer enregistràvem les bateries, estàvem un temps sense veure'ns i al cap d'un mes i mig acabàvem els temes, i després tornàvem a fer una pausa... Hem deixat digerir les cançons tot el temps que hem necessitat. I al final d'aquest procés ha sortit el disc que volíem.

Com us ha afectat la pandèmia?

Eric Vergés: Ens ha afectat molt perquè teníem previst treure disc i fer gira el 2021, però veient el panorama vam considerar que era massa arriscat.

Roser Cruells: De tota manera també ens ha permès presentar un llibre biogràfic amb Jordi Basté, *Els Catarres X: Secrets i confessions d'una dècada salvatge* (Rosa dels Vents, 2021), que ens ha ajudat a fer un exercici de memòria molt interessant. Hem recuperat anècdotes i fotografies que havíem mig oblidat. I ens ha agradat molt fer-ho en aquest temps de silenci als escenaris.

I en el pla personal?

R.C: Jo he fet molt de mare i he tingut poc temps lliure per a mi, perquè l'he dedicat bastant a la meua filla, que va néixer just després d'acabar l'última gira.

J.R: Jo estic content perquè no havia tingut mai tant de temps. I que tota aquesta aturada forçosa també m'hagi coincidit amb ser pare ha estat molt bonic. En circumstàncies normals no hauria pogut passar tantes estones amb la meua filla.

E.V: Tot i això, tenim moltes ganes de treballar. Moltes! La nostra feina és fer concerts. Jo vull tornar a pujar a un escenari per sentir el públic de prop.

Els Catarres Foto: Michal Novak

Quina gira ens espera?

<https://www.enderrock.cat/noticia/24020/catarres-jenifer-devem-tot-pero-ara-ja-no-fariem-igual>

R.C: Tindrem una gira de 50 concerts si tot va bé. Volem arribar a tothom, com fèiem abans.

Tornareu a tenir el vostre productor David Rosell en directe per a la gira? Es pot dir que és oficialment el quart ?catarra'?

R.C: Gairebé segur que sí. Ens agrada molt que **David Rosell** sigui a l'escenari amb nosaltres perquè ja no en podem prescindir. Ens organitza en el pla musical i personal. Ens coneix moltíssim des de fa molts anys i psicològicament ens compensa molt.

L'àlbum té un total d'onze cançons. Encara creieu en la idea romàntica de treure disc i no una col·lecció de senzills?

J.R: Sí, perquè publicar només *singles* és fomentar el consum ràpid de les coses, i a més és molt arriscat, perquè compons només per vendre, i llavors pots caure en el parany d'acabar no fent el que vols sinó el que creus que agradarà al públic, el que vendrà més i el que sonarà més a les ràdios.

R.C: No ens volem focalitzar només en la part comercial de la música. Fent *singles* no podríem donar pas a les cançons reals, que neixen de la nostra part artística. Concebre i fer un disc ens ofereix la llibertat creativa i honesta que volem. Ho podem posar tot.

E.V: És més, a mi un senzill em genera angoixa com a consumidor, perquè si m'agrada molt una cançó d'aquella banda, quan vaig a buscar-ne més a Spotify em trobo que no hi ha res més, i em frustra no poder descobrir més material de la mateixa època. A més, a les radiofórmules hi ha la tendència de punxar cada vegada més *singles* i menys rareses musicals que hi ha amagades als discos. El resultat final de tot plegat és que la música actual s'assembla molt i el que acaba escoltant el consumidor és cada vegada menys ric. Per això, per a nosaltres és clau poder presentar un disc sencer.

DIAMANTS I MERDES

Quin significat buscàveu amb la paraula 'Diamants' del títol?

E.V: Els diamants són les persones que tenim a prop a la vida, i que hem de cuidar. Per no-saltres és una metàfora que reflecteix el valor important que hem de donar a la nostra gent, al nostre entorn. Igual que els diamants, la família i els amics s'han de treballar i polir, cal estar-hi a sobre perquè la relació brilli i mai no s'acabi apagant.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=NwfYa_MuRvI

Més que referències personals, en aquest disc parleu sobretot de sentiments col·lectius. Per què?

E.V: Hem volgut tractar del que hem sentit aquests darrers temps, però? en cap cas la idea era personalitzar-ho en el moment vital que hem passat cadascú de nosaltres. Ens ha vingut més de gust explicar temes universals que ens afecten a tots.

En aquest sentit, heu utilitzat fins a quatre cops la paraula 'merda': 'frases de merda', 'el món se'n va a la merda', 'promeses de merda', 'No prometis merdes'...

J.R: És normalíssim que ens hagi sortit així perquè la realitat és que tots hem passat dos anys de ?merda'. I, de fet, en cap altre disc no havíem fet servir aquesta expressió perquè no ho havíem necessitat fins ara.

E.V: Teníem la voluntat d'escriure diferent de la resta de discos. 'Merda' és una expressió que es fa servir molt. Com ho diríem si no fos així? Teníem ganes de dir les coses tal com són. Tot i això, vam tenir el debat intern sobre si havíem de dir tantes vegades aquesta paraula. La veritat és que el disc va del fet que no és fàcil viure, que la vida moltes vegades se'ns complica, però que amb esforç s'aconsegueixen les coses i al final ens en sortim.

En aquest disc no feu denúncia social o política com altres vegades.

J.R: No, perquè aquestes cançons ja les hem fet. La nostra militància sempre serà en el fet de cantar en català. Mai no ens deixarem de comprometre, però aquest cop no ens ha calgut escriure més cançons sobre la nostra defensa de la terra.

E.V: Els **Catarres** no hem tingut mai la necessitat de seguir cap norma. Som un grup de pop que parlem sobretot de sentiments i de les coses que sentim.

R.C: No ens sentim amb la responsabilitat política de donar cap missatge en concret, però sí que ens ha agradat mullar-nos davant de situacions que ens han apel·lat directament. I per això hem escrit cançons que parlaven del nostre dret a ser catalans.

Els Catarres Foto: Michal Novak

La filosofia d'Els Catarres es manté com la banda optimista per excel·lència, que defensa un cant vitalista per tirar endavant passi el que passi?

E.V: Sí, perquè tenim molt clars els nostres estatuts de positivisme, bon rotllo i convivència. Fins i tot per parlar del trencament d'una relació de parella acabem trobant la manera d'explicar que d'una mala experiència també se'n pot aprendre. Sempre volem mostrar una llum al final del trajecte.

El nou disc mostra una evolució musical que convida a pensar que voleu madurar amb el vostre públic?

J.R: No ho fem expressament però és lògic que passi. El públic ha de créixer amb nosaltres. Mai intentaríem fer música només per als més joves, però ens agrada moltíssim que els nois i noies d'institut ens escoltin i vinguin als nostres concerts.

E.V: De fet, ens fa molta il·lusió saber que hi són, però també entenem que és normal que la majoria dels nostres seguidors tinguin la nostra edat i s'acostin més als 40 que als 20. Tot i això, estem entusiasmats amb la transversalitat de la gent que ve als directes. A l'últim concert al Sant Jordi Club hi havia moltes famílies senceres.

El públic jove és encara qui us canta amb més intensitat a tots els directes.

E.V: Com ha de ser! La música ajuda fer-se com a persona i és bo que els joves sentin la música més a flor de pell que els adults. I esperem no deixar de tenir mai una primera fila entregada al directe, perquè viuen la música amb una autenticitat que per desgràcia anem perdent quan ens anem fent grans.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=uQVIL0B0rOE>

Una vegada més, heu personalitzat el disc.

E.V: Ens hem inventat un rasca-rasca com el de la loteria però amb la portada del disc. Només rasant el diamant que hi ha dibuixat es pot descobrir la frase que s'hi amaga. La particularitat és que totes les il·lustracions són diferents i estan fetes a mà per nosaltres. De tota manera, hi ha l'opció de no rascar i quedar-se amb la imatge única de cada CD. El joc és una metàfora del que volem dir, perquè quan rasques els diamants a sota encara hi ha una cosa millor.

Roser, després del tema "Som de foc" del 2015 no has tornat a fer de solista. Per què?

R.C: Perquè no m'interessa especialment, aquell tema va ser puntual però ja està fet. L'Eric és el cantant d'**Els Catarres** i jo em sento molt còmoda en la meua posició. No m'he plantejat mai tenir més espai vocal que el que tinc. De fet faig molts cors i contraveus i m'agrada molt ocupar aquest rol.

Sentiu que ho deveu tot a la "Jenifer" o, més aviat, veient la vostra evolució musical, ara no faríeu aquesta cançó?

R.C: A la "Jenifer" li devem tot.

E.V: Això està clar, però evidentment ara no escriuríem la cançó de la mateixa manera. La Jenifer era un personatge d'una altra època, no d'ara. Per tant, a dia d'avui la cançó ja no tindria la mateixa lletra. Tant la seva situació com la nostra han canviat molt. La cançó s'emmarcava dins un context social que ara ja no existeix, és tot un altre.

J.R: Però no deixarem de cantar-la als directes. A més, per algun estrany motiu, ara s'ha viralitzat a TikTok. Aquesta cançó no para de sorprendre'ns!

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=FhJR6OO1X8Y>

Quina és la relació d'Els Catarres amb les xarxes socials?

J.R: Intentem fer-les servir per estar més a prop del nostre públic, tot i que massa sovint no podem respondre tots els missatges o peticions que ens arriben. Nosaltres no som *influencers*, som músics. Fem servir les xarxes com a eina comunicativa però no hi som de manera constant, com sí que fan altres bandes més joves que ara comencen.

EL BARÒMETRE DE L'ÈXIT

L'èxit d'una banda a Catalunya es mesura per les escoltes a Spotify i Youtube o per qui omple estadis en un directe?

E.V: Les audicions a Spotify són molt variables perquè depenen de si acabes de treure un disc nou. Molt sovint ens preguntem què és l'èxit: les xifres, el prestigi o la qualitat? És un debat molt interessant, perquè les xifres sempre poden despistar. Hi ha gent amb milers de *followers* a les xarxes que en canvi no venen cap entrada als concerts. I bandes amb poques escoltes a Spotify i Youtube que fan *sold out* en pocs minuts.

J.R: Crec que el baròmetre real de l'èxit és el públic fidel que compra entrades per als concerts d'un artista. Una banda que omple sales i estadis és evident que ha aconseguit enamorar el seu públic, i per això fa una inversió per veure'l en directe.

Després de 13 anys, el fet de ser cares conegudes us ha canviat alguna cosa?

E.V: No, Catalunya és un país respectuós amb els músics. Podem caminar i viure tranquils als nostres pobles. La nostra rutina és tan normal com la de la resta. És evident que hi ha gent que ens reconeix al carrer, però la majoria s'acosten amb respecte i amor.

Els Catarres Foto: Michal Novak

Quan Roser Cruells va començar amb Els Catarres no hi havia noies a l'escena. Tens la sensació de ser un referent?

R.C: No, malgrat que molts pares i fills/es em diuen que s'han animat a tocar el contrabaix o el baix després de veure'm a l'escenari. És bonic que les noies s'imaginin no només de cantants, sinó també d'instrumentistes.

E.V: De tota manera, tot i que s'ha avançat molt, encara seguim tenint poques noies dins l'escena catalana actual.

J.R: És important que les bandes busquin el talent femení que surt de les escoles de música perquè n'hi ha molt. La fórmula de banda mixta és la més orgànica i natural.

En algun moment us heu posat data de caducitat com a banda?

R.C: No. Ens entenem molt bé i vivim el dia a dia, i d'entrada no ens plantejem plegar mai. No ens imaginem deixant de fer música. És bonic somiar-nos amb 60 anys encara a dalt d'un escenari. Per què no?

E.V: En realitat no hem planejat res. Fem un disc i una gira i després ja veurem.

J.R: El que tenim clar és que si un de nosaltres tres decidís deixar el grup, **Els Catarres** haurien acabat la seva vida. **Els Catarres** som tres. I com que no som substituïbles, tenim clar que no canviariem de músic si algú marxés. Cada un és un pilar i el grup coixejaria si li traguéssim una de les tres potes.

Què faríeu si no fóssiu músics?

R.C: Jo dedicaria més temps a la pintura, una de les facetes en què més gaudeixo i a la qual fa anys que em dedico. Però a més tinc el somni de muntar una residència creativa per a artistes on jo m'ocuparia de la restauració. M'agrada moltíssim cuinar i m'imagino cuinant els àpats mentre estan preparant un disc o fan una estada. Segurament algun dia ho provaré, però encara no sé quan.

E.V: En el meu cas, no crec que la vida sigui fer només una sola cosa. I per tant, a banda de

músic, que ho seguiria sent, provaria altres facetes totes molt diferents que segurament no serien públiques.

J.R: Jo faria qualsevol altra feina que no fos de músic. Soc dissenyador, però voldria una feina molt mecànica que no necessités estar tot el dia pensant. Els músics no desconnectem mai. Les feines creatives no s'acaben mai perquè sempre les pots millorar. Per això, si un dia no soc 'catarra', segur que faré coses que comencin i acabin en el temps i no m'endugui la creativitat a casa.